

Срби са Космета верују властима у Београду – поручио је пре неког времена министар за КиМ када је у Ранилугу, српском селу код Гњилана присуствовао отварању једног обданишта. То што су Срби јужно од Ибра изашли на изборе које је расписала влада Косова, сматра министар, уопште не значи да они губе поверење у Београд.

Уосталом, размишља даље министар, Срби нису ни изашли на те изборе. Тих излазника је било толико мало, да се они и не рачунају, а све друге приче о великом одзиву Срба на те нелегалне изборе су једна измишљотина албанских власти и међународне заједнице, а у циљу да се Срби међу собом посвађају. Зашто би, уосталом, Срби са Космета изгубили поверење у Београд, кад се лепо види да је влада Србије дала за тај део (Косовско Поморавље) педесет милиона динара. Ту је и обданиште.

Све је лепо рекао министар у обданишту, само треба исправно разумети, јер мисао је вишеслојна. Срби са Космета верују властима у Београду и не само да јако добро чују сваку поруку која стиже из престонице, него иду и корак даље. Чују и оно што власти у Београду желе, али не смеју да им поруче. Када власти у Београду, на пример, кажу Србима са Космета: „немојте да изађете на нелегалне изборе које расписује нелегална влада Косова“, Срби са Космета знају да њихова држава Србија заправо жели да каже: „Ми морамо ово да вам причамо, али изађите људи, видите и сами да не знамо шта са вама да радимо“. Може да се каже да Срби са Космета не само да верују, него читају и мисли властима у Београду.

Власти у Београду, са своје стране, никада се неће одрећи Срба са Косова и на све могуће начине трудиће се да помогну властима у Приштини, а да би ове, опет, што лакше помогле Србима са Косова, у овим тешким временима када Србима ништа друго не преостаје него да се, како знају, интегришу у косовско друштво. Власти у Београду помагаће на првом месту оним Србима који су на време схватили пређутни договор, који нису насели на све тише и све усамљеније националне пароле и који су благовремено ушли у косовску владу. Да Приштина не може да имплементира свој државни пројекат без Београда, јасно је и онима који у томе виде трачак наде за косовске Србе, јасно је онима који у томе виде издају власти у Београду, а јасно је чак и онима којима је цела та косовска прича досадила и које не занима. Све чешће и све гласније многи грађани Србије подржавају сваки потез власти у Београду који иде у прилог томе да се помогне властима у Приштини. Власти у Приштини, са своје стране, обећавају да ће помагати косовским Србима.

Срби који нису са Косова, опет, ни реч не верују властима у Београду. Ни Србима са Косова.

Срби из Београда, на пример, мисле да од Срба са Косова не може да се живи. Покуповали су све – чућете – покуповали станове и најлепше куће, купили послове, дипломе, статус. Обесни су, чућете, ратни профитери... Да је среће, рећи ће вам многи београдски Срби, Београд би требало да се отцепи од остатка Србије, а не обрнуто. Не Војводина, не Косово, не тамо неке „области“ и „долине“. Слично су мислили београдски Срби и о босанским, па о хрватским Србима – и то су мишљење много гласније изражавали – јер ови нису били те среће да их са огњишта протерују богати Шиптари, па су у Београд долазили углавном празних руку. И за такве је Београд затворио своје мостове, потрпао оно што се није снашло у сточне вагоне, и закључано послао дођавола – на Косово.

Па онда онај патриотски „сектор“ – они који ће се наћи „догодине у Призрену“ на белим коњима или у белим тенковима – који са једнаким омаловажавањем (као и они искрено незаинтересовани) игнорише Србе са Космета и њихове животе, а ти су се животи одувек одвијали поред Албанаца који заиста стварају државу и чије нелегалне институције међународна заједница заиста сматра једино легитимним на том месту.

Србија је, слажу се и власти у Београду, о којима прича министар поред обданишта, а слаже се и опозиција, изабрала европски пут. Дакле, слушаће међународну заједницу која помаже косовске самопроглашене институције.

И на крају, други „сектор“ – онај који је од почетка „прихватао стварност“, а који сада лamentsира над изгубљеном битком оних који су такву стварност одбијали, јер је неправедна и, јер се за ту „стварност“ борио читав НАТО пакт против једне мале Србије. Дакле, тај сектор, који се од почетка залагао за „прихватање стварности“, јер је на томе да она то постане и сам здушно радио, много пре него што су Срби сањали да може да се догоди да Косово престане да буде њен део – тај је сектор, такође, арогантан када долази на Косово и када прича о њему. Арогантно је држати предавања о „мултиетници“ и суживоту онима који од кад знају за себе живе ту „мултиетнику“. Арогантно је и према Србима и према Албанцима, јер их на тај начин третирају као слабоумне и уче их ономе што би од њих требало слушати.

Да некога занима како (али како заиста) на помен Београда реагује просечан Србин са Космета који, како каже министар испред обданишта, верује властима у Београду – могао би свашта да чује. Када Србину са Космета који се до недавно надао да можда ипак, иако ништа што се у стварности одиграва не иде у прилог томе, али да ипак,

можда, на неки волшебан начин, његов Космет има неку шансу да остане у саставу Републике Србије, када таквом једном Србину поменете Београд – боље се склоните. Рећи ће вам много ружних речи. Или ће се растужити. Осетићете се чак лично одговорним, јер сте се и ви и ваш град показали као једне издајнице.

Зашто би Срби са Космета веровали властима из Београду, када овима не верују ни Срби из јужне Србије, ни Срби из Тимочке крајине, ни војвођански Срби, ни они из Републике Српске, па ни Срби из Београда? Ако је за утеху, ми можемо да причамо како ћемо бити јединствени и како ће Космет заувек остати у саставу Републике Србије. Али док то причамо, требало би да обратимо пажњу на оно што се догађа у тој мрској стварности, па да се у складу са тим понашамо. С обзиром на то да нико не зна да објасни чему служе „легално изабрани представници власти, у мају 2008, на српским изборима у српским општинама“ (које то нису, него су као на пример општина Пећ „привремено“ већ десет година у Гораждевцу), међу којима је од недавних ванредних избора у Лепосавићу и министар који испред обданишта у име Срба са Космета поручује властима у Београду да им он верује; с обзиром на то да нико не може тачно да објасни чему служи то министарство за Косово и Метохију и на крају, с обзиром на то да су сви у Србији свесни тога да Србија сада може да чува Косово само ако учествује у систему квази-државе, због чега онда сав тај новац (који сиромашна Србија баца као у бунар шаљући га неким српским институцијама које постоје, али и не постоје, јер у стварности немају никакву моћ) не почне лепо и транспарентно да инвестира у оне Србе који заиста могу нешто да ураде за свој народ на Космету. Или ће Србија све и заувек радити тајно, а причати нешто сасвим друго јавно и успут губити део по део територије, губити људе и нестајати у уверењу да ће се однекуда, као у античкој трагедији, појавити нека свемогућа сила и вратити ствари на своје место. *Deus ex machina*. Бог – машина.